

Konst · Marie-Louise Ekman / Bjarne Melgaard

Kritik

Spänningen sker i kollisionerna

Konstnärer: Marie-Louise Ekman / Bjarne Melgaard

**Konstgalleriet på Malmö Konstmuseum
Pågår fram till den 4 februari**

Det är ett återkommande grepp idag att i en utställning kombinera två olika konstnärskap. Själv kan jag ha lite svårt för det. När eld blandas med eld blir det oftast bara en större eld fast mindre koncentrerad, och ganska sällan det 'nya och spännande uttryck' som utlovas.

Marie-Louise Ekman och Bjarne Melgaard. Bild: Malmö Konstmuseum

På Malmö Konstmuseum i Malmö visas ett projekt som Bjarne Melgaard och Marie-Louise Ekman har arbetat med sedan ett par år. Utställningen består i huvudsak av uppförstorade papperskopior av Ekmans målningar, bearbetade av Melgaard. De har

även gjort en video, ett par silikonhänder i montrar samt en bok med manuset till Ekmans 'Hallo Baby' i vilken Melgaard har kommenterat med klotter och små teckningar.

Ekmans naivistiska bildspråk är i sig en slags provokation emot det etablerade.

Även om hon kanske inte alltid är riktigt lika direkt som Melgaard, vars språk har ganska mycket kuk och fitta i sig och är ganska smutsigt, får jag en känsla av att de båda i grunden vill säga samma sak. Denna känsla är egentligen Ekmans enda riktiga närvaro i utställningen, som i övrigt präglas av Melgaards explosiva omarbetningar där hon är det eviga objektet utan att vara subjekt.

Melgaard har i sina förändringar av målningarna varit ganska grov. Han har raderat alla ansikten, det enda personliga som förekommer i utställningen, och har ibland bara gått över Ekmans bilder med svart färg.

Det hela är utformat som en tonårings våta dröm riktad mot Marie-Louise som person, och i en video där Gösta Ekman läser upp Melgaards poesi samtidigt som han tecknas över av klumpiga streck, blir behållningen humoristisk. Samtidigt ligger det en aggressiv och hotande ton över alltsammans.

Som samarbetsprojekt fungerar förhållningssättet. Istället för att försöka sammanföra två konstnärskap i ett projekt har de arbetat med varandra som personer och pressat gränserna för vad som är rumsrent.

Genom att ständigt pendla mellan beundrande och förlöjligande blir det rakt igenom motsägelsefullt, och spänningen sker i kollisionerna mer än i likheterna.

Allt ackompanjerat av Melgaards snuskiga ord, figurer med kukar som gristrynen och Ekmans små flickor som stoppar upp nappen där den inte ska vara.

Det blir charmigt och otäckt på samma gång, och synnerligen mänskligt. På något sätt känns denna frågeställning högst befriande att titta på.

Det kunde man inte riktigt tro.

Ida Thunström